

YRSA

SECRET

SECRET

SECRET

Poprava

Za utajené zločiny zaplatí krví

Na lávových polích nedaleko Reykjavíku je na místě bývalého popraviště nalezen oběšený muž. Co na první pohled vypadá jako sebevražda, se však ukáže být něčím mnohem zlověstnějším – oběšený má přímo uprostřed hrudi zaražený hřeb. Je jasné, že policejní tým včetně Huldara má na stole další vraždu.

Mezitím vyzvedává dětská psycholožka Freyja v luxusním bytě ve městě na žádost sociální služby odložené čtyřleté dítě. Znepokojivé je, že chlapec Siggí zná jen své křestní jméno a jeho rodiče jsou neznámí. Ještě znepokojivější je ale skutečnost, že byt patří muži popravenému v noci na Šibeničním vrchu.

Zatímco Huldar s týmem policistů sleduje vrahovy stopy, Freyja se pokouší rozklíčovat záhadu kolem Siggího. Z obrázků, které si chlapec kreslí, je jasné, že se musel stát svědkem něčeho, z čeho tuhne krev v žilách. A nejen jeho rodičům zřejmě hrozí smrtelné nebezpečí.

Času rozhodně není nazbyt.

„Yrsa Sigurdardóttir nemusí dokazovat, že umí psát – toho jsou si podle mě vědomi všichni, kteří od ní už něco četli.“

– Kultura21.cz

Yrsa Sigurðardóttir

POPRAVA

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny
DNA
Černá díra
Katarze

SÉRIE FREYJA & HULDAR

YRSA

STETT

ÓLFR

Poprava

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní a jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je zcela náhodná.

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2017

First published with the title *Gatid* in 2017 by Veröld Publishing, Reykjavík

Published in English with the title *Gallows Rock* in 2020 by Hodder & Stoughton, London

Published by arrangements with Salomonsson Agency

English translation copyright © Victoria Cribb

Translation © Hana Sichingerová, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-527-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-526-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-081-9 (print)

Tuto knihu věnuji Traplord\$

Yrsa

Průvodce výslovností jmen hlavních postav:

Baldur – baltyr (baltür)

Didrik – didrik

Einar – ejnar

Erla – ertla

Fanney – fanaj

Freyja – freija

Geir – gajr

Gudlaugur – gydleigyr (güdleigür)

Gunnar – gúnar

Hallbera – hadlbaira

Heidrún – hajdrún

Helgi – helgí

Huldar – hyltar (hültar)

Jóel – jouel

Leifur – leivyvyr (lejvür)

Lína – lína

Maren – máren

Margeir – markeir

Sigrún – sikrún

Sigurlaug Lára – sigyrleik laura

Thórdur – fourdyr

Thormar – formar

Tómas – toumas

Ugla – úgla

1. KAPITOLA

NEDĚLE

Křupání pneumatik na šterku. Pak prudké škubnutí, jak auto nečekaně zastavilo a smýklo Helgim na zadním sedadle, až se tvář odřel o hrubou zapáchající tkaninu. To nemohlo být jeho auto. Pomalu otevřel jedno oko a zjistil, že je tma. Řidič vzápětí rozsvítil světlo na stropě a Helgi uviděl nepořádek na podlaze: zmačkané plechovky od pití, prázdné pytlíky od brambůrků, použité ubrousky, dvě zlomené cigarety a obal od párku v rohlíku. Poslední dobou jsou taxíky opravdu nechutné. Ale možná to nebylo taxi. Nesvezl ho někdo? Nenasedl v centru k někomu do auta? Nebylo by to poprvé, kdy Helgi udělal v opilosti něco, co by ho ve střízlivém stavu ani nenapadlo.

Myslet bolelo. Hlavou mu projela ostrá bolest, žaludek se zlověstně zhoupl a v následující minutě už dávil. Vyzvracel se na sedadlo, protože posadit se bylo nad jeho síly. Soudě podle zápachu to nebylo poprvé. Bože, co to *piš*? Obvykle se vyhýbal dryákům, po kterých by mohl skončit v tomhle stavu. Ale určitě za to mohl alkohol. Ten pocit otupělosti a zmatenosti znal až moc dobře, jen se takhle nezřídil už roky.

Když přišla další dávivá křeč, Helgimu se nějakým zázrakem podařilo posunout hlavu na okraj sedadla a nakyslý obsah žaludku vyvrhl na podlahu. Výsledný nepořádek na hromadě odpadků byl tak odpudivý, až raději zavřel oči. Z předního sedadla zaznělo zaúpění a následovala smršť hlasitých nadávek. I v podroušeném stavu Helgi pochopil, čeho se týkají. Nikdo nestojí o poblité auto.

Dveře u řidiče zaskřípaly a otevřely se, pak se hlasitě zabouchly a nadávky utichly. Světlo na stropě zhaslo a auto se znovu ponořilo do tmy. Potom na šterku zašustily kroky, dveře u Helgiho se rozletěly dokořán a dovnitř se nahrnul čerstvý vzduch. Žaludek se trochu zklidnil a s tím částečně přešla i bolest hlavy. Byla to nepopsatelná úleva, ale moc dlouho si ji neužil. Někdo ho hrubě popadl za rameno a zatáhl za něj. Helgi hodlal protestovat, že takhle se s ním nesmí zacházet, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Jako by mu někdo odřízl nervy, které spojují mozek a jazyk.

Jeho zmatené myšlenky přerušil rozzlobený hlas, který mu nařídil, ať vystoupí z auta. Řidič se ho asi chtěl zbavit, protože zvracel. Helgi ho k vlastnímu úžasu poslechl. Nechtěl se zvednout, ale končetiny a svaly fungovaly nějak nezávisle na jeho vůli. Muž mu trochu pomohl a Helgi stál venku před autem. Zhluboka se nadechl. Svěží vzduch tady působil ještě životodárněji. Byl úplněk, nebe jasné a vzduch se ani nepohnul, jako by svět zamrzl ve stavu naprosté nehybnosti. Zaklonil hlavu, aby se pokochal noční oblohou, ale ztratil rovnováhu a znovu ho uchopila hrubá ruka. Helgi byl za pomoc vděčný: šterk pod nohama vypadal nebezpečně ostře.

Když se konečně přestal potácet a dokázal stát víceméně vzpřímeně, ucítil štouchnutí do zad a dostal povel, aby šel. Helgi znovu bez přemýšlení poslechl. Udivilo ho, že mu ten muž nespílá, jak mu zasvinil auto. Celé to bylo dost divné, ale nebyl schopný uspořádat si myšlenky natolik, aby chápal, co se děje. Možná se ocítl uprostřed jednoho z těch snů, ze kterých se probudí s hlasitým křikem právě ve chvíli, kdy se chystá spadnout z útesu.

Štěrka pod nohama místy mizel pod travnatými ovčími stezkami, které se proplétaly nezaměnitelně rozeklaným terénem lávových polí. Helgi ostril pohled na zem před sebou; na zmrzlou trávu, pobledlou v měsíčním světle. Víc pro to, aby se udržel na nohou, udělat nemohl. Klopýtal a muže měl v patách. Pokaždé když Helgi zamířil špatným směrem nebo se zastavil, protože ztratil rovnováhu, usměrnila ho mužova ruka. Rád by mu řekl, že nezdržuje naschvál, ale jazyk měl tak ztěžklý a zdřevěnělý, že nedokázal zformulovat jediné slovo.

Cesta vedla chvíli do kopce a pak zase dolů přes několik travnatých dolíků, které se otevřely v lávovém poli; nádherná místa pro letní pikniky teď působila nevábne a bezútesně. Helgi měl dojem, že poznává okolí, proto zvedl hlavu a popleteně se rozhlédl. Nedaleko odtud lávové pole končilo a začínalo moře: ve tmě bylo úplně černé kromě vlnek, na nichž se třpytil měsíc. Ten pohled mu připomněl vzpomínku z dětství, jak šel se svým dědečkem po podobném pobřeží – možná dokonce po tom samém. Nechtěně vyplašili dvě kajky, které před nimi zděšeně ulétly. Dědeček došel k místu, kde ptáci seděli, a našel dvě namodralá vajíčka spočívající v měk-

ce vystlaném hnědém hnízdu. Helgi si k němu dřepel na bobek a sáhl do hnízda prstem. Peří mu připadalo stejně nehmotné jako vzduch. Když se zase zvedl, dědeček ukázal na racky, kteří se kolem nich slétali v širokém kruhu. Byli daleko, takže jejich útok nebyl na první pohled jasný, ale přece jen se blížili. Když mu dědeček řekl, co chystají, Helgi po nich chtěl házet kameny.

Bylo to děsivé dilema a bohužel byl už tak velký, že ho chápal. Kdyby zůstali stát tam, kde byli, rackové by si netroufli se přiblížit. Jenže to ani kajčí rodiče. Vajíčka by vystydla a zárodky v nich umřely. Na druhou stranu, kdyby se s dědečkem sebrali a odešli, kajky by se nakonec vrátily, ale hrozilo, že na nechráněné hnízdo stihnou zaútočit rackové. Nakonec se Helgiho dědeček rozhodl, že půjdou dál, a tak odešli, téměř odcouvali, a doufali, že se kajky přirůtí, aby ochránily vajíčka. Ale až do chvíle, než se jim hnízdo ztratilo z očí, po nich nebylo ani vidu, ani slechu. Helgi se nikdy nedozvěděl, jak to dopadlo.

Nicméně teď byla zima a žádná vajíčka tu nebyla. Ani kajčí peří. Všechno bylo sesbíráno, vyčištěno, nacpáno do peřin a prodáno bohatým cizincům.

Další tvrdé dloubnutí do zad Helgiho upozornilo na skutečnost, že se zasníl, a tak se zase pomalu vydal po klikaté stezce vedoucí nahoru po srázu. Krátce nato dostal příkaz, aby se zastavil.

Když odtrhl oči od země, v otupělém úžasu zůstal zírat na vysoký skalní útvar, rozvětvený na dvě poloviny, které trčely do výše jako výjev z *Pána prstenů*. Spojoval je těžký trám, který byl mezi nimi položený jako můstek. Zavedl ho sen do Mordoru? Než stihl jeho opilý mozek dospět k nějakému závěru, ucítil další pošouchnutí, tentokrát

směrem k jedné z věží skalního útvaru. Pokrývala ji tráva z loňského léta, která mu dost usnadnila výstup nahoru. Podle mužových rozkazů se Helgi nahoře zastavil a pak vyšplhal na úzký můstek přemostující průrvu mezi dvěma lávovými věžemi. Tam zůstal stát a upřel pohled na měsícem zalité moře, které za bezvětrí působilo klamným dojmem klidu a nevinnosti.

Helgi nebezpečně zakolísal a uvědomil si, že dřív nebo později spadne. Kupodivu ho ta myšlenka nevyděšila. Koneckonců zem nebyla tak daleko, a kromě toho snil, nebo ne? Nicméně propasti v jeho snech bývaly bezedné: obvykle neviděl dolů na travnatou prohlubeň obklopenou rozeklanou lávou.

Ruka teď otočila Helgiho čelem ke svému majiteli, který vylezl nahoru za ním. Spodní polovinu mužovy tváře zakrývala šála. Viděl jenom jeho oči, přimhouřené ve výrazu takové nenávisti, že sebou Helgi cuknul. Jeho pozornost upoutal nějaký nástroj, černý s další světlejší barvou – snad žlutou – v mužově pravé ruce. Levou chytil muž Helgiho za kabát, přitáhl si ho a začal mu rozepínat knoflíčky. Potom z kapsy vytáhl list bílého papíru a přiložil ho Helgimu na hrud. Helgi napínal oči, ale písmena byla vzhůru nohama. Měsíc jasně svítil, a kdyby Helgiho mozek nebyl tak omámený, možná by je dokázal rozluštit. Soustředil se tak silně, že se mlha v jeho hlavě na okamžik rozestoupila a pochopil, že mu někdo dává nějaký papír a nutí ho, aby jej podepsal. Ale byl už hodně popsáný... Dokázal ho bez potíží přečíst, ale to, co na něm stálo, bylo dost šokující. V dobrém, nebo ve špatném smyslu? Mlha se zase usadila a už se nedokázal soustředit.

Nástroj se mu mihl před očima a přitiskl se k papíru na jeho hrudi. Helgi se zmateně zamračil a čekal. Necítil strach, jen zvědavost. Tenhle nástroj neznal – sám žádné nářadí nevladl. K čemu asi je?

Helgi sledoval, jak mužovy prsty svírají rukojeť, a potom se tichem rozlehlo hlasité třesknutí. Ucítil v prsou příšernou bolest, která ho na moment úplně ochromila. Málem slétl po zádech z výčnělku, ale ruka ho zase zachytila. Navzdory šířivé bolesti se mu ulevilo. Pokud mu ten muž zabránil v pádu, nechce mu vážně ublížit.

Něco mu sklouzlo přes hlavu, a když se znovu podíval dolů, uviděl tlustý provaz, který ležel na jeho bolestivě pulzujících prsou jako neforemný náhrdelník. Možná se jeho společník začal trochu opožděně strachovat o jeho bezpečnost: když bude přivázaný ke skále, nebude koneckonců moct spadnout. Ale když se mu provaz stáhl kolem krku, chtěl Helgi upozornit muže, že to není dobrý nápad – větší smysl by dávalo, kdyby ho měl uvázaný okolo hrudníku. Jenže měl tak nateklý a těžký jazyk, že nedokázal vyslovit vůbec nic, a bolest v prsou mu ztěžovala dýchání.

A stejně na tom nezáleželo. Byl to jen sen. Musel to být sen. Jestli spadne, poletí. Každou chvíli se probudí a bolest i pocit neskutečna zmizí.

Jeho společník mu začal nadávat a Helgi mezitím upřel pohled na moře a uvědomil si, že klidnou hladinu zčeřily vlny. Na protější straně zátoky rozeznal známé bílé budovy s tmavými střechami: prezidentské sídlo v Bessastadiru. Tohle byl zcela určitě sen. Jeho popletenému mozku se vybavilo něco, co se pojilo právě k tomuto pobřeží, ale rychle tu myšlenku zapudil, protože se lekl, že bude zno-

vu zracet. Vrátil se do přítomnosti a znovu ho ohromilo, jakou krásou je obklopený, a uvědomil si, že muž za ním mu nepřestal spílat.

Helgi ho moc nevnímal. Vyhlídka byla tak uklidňující, až se mu zdálo, že i bolest v prsou polevuje. Posunul pohled od prezidentského sídla k zátocce. Jeho pozornost plně upoutaly vlny třpytící se na černé mořské hladině. Daleko na obzoru visel přes oblohu mrak podobný těžké černé stuze. Uvědomil si, že na okamžik usnul, což bylo zvláštní vzhledem k tomu, že ve skutečnosti spal.

Probralo ho štouchnutí, tentokrát do zadku. Bylo poslední. Helgi sklouzl z okraje můstku a propadl se na několik krátkých vteřin do vzduchu, než jeho pád přerušilo silné škubnutí provazu. Létat by stejně nemohl. Tohle nebyl sen.

2. KAPITOLA

Tělo se zhouplo ve větru a opsalo půlkruh nejprve na jednu a potom na druhou stranu. Huldar odvrátil oči, když se zase ukázal modrý obličej s děsivě černým vyplazeným jazykem. Hlavu měl muž svěšenou k hrudi, jako by se díval na své nohy a divil se, kde ztratil jednu botu. Zmíněná bota ležela uschovaná v plastovém pytli v dodávce forenzních techniků a čekala na analýzu, třebaže nikdo nepředpokládal, že by mohla nějak osvětlit příčinu této smutné sebevraždy. Nicméně policie při sběru materiálu dodržovala standardní procedury, i když nakládání s botou bylo tentokrát v podstatě to jediné, co proběhlo podle předpisů.

Huldar se otočil od mrtvého muže a rozhlédl se po rozeklaném terénu Gálgahraunu. Lávový tok se zformoval před mnoha tisíci lety, dávno předtím, než na Island vkročila lidská noha, a zemi ještě vládla polární liška. Huldar tady několikrát absolvoval policejní výcviková školení, během nichž se stručně seznámil s historií lávových polí. Jejich neobyčejně drsný rozeklaný vzhled měla na svědomí láva, která se valila přes močály u po-

břeží, přivedla bahno k varu a zpola ztuhlé pláty lávy začaly vybuchovat. Vznikly pukliny, krátery, kamenné věže a nekonečná džungle výstupků a hrbolů, kam se člověk podíval. Ani mechový koberec, který v průběhu staletí porostl lávový proud, nedokázal drsný vzhled krajiny zjemnit. Byla bezútěšná a zneklidňující.

„Divný místo na to, aby se tu člověk chtěl oběsit, nemyslíš?“ poznamenal Huldar a podíval se na kolegu Gudlaugura.

„O nic podivnější než kterékoliv jiné.“ Gudlaugur stále ještě zíral na muže visícího na oprátce. „Aspoň si mohl být jistý, že ho nenajde nikdo z jeho blízkých. Podle mě to vysvětluje, proč si vybral tohle místo.“

„Možná.“ Huldara to nepřesvědčilo. Celá operace by vyžadovala neobyčejné úsilí. Bylo to zatraceně daleko od silnice a trám, který posloužil jako šibenice, musel vážit, podle odhadu jeho školeného oka truhláře, tak tunu. Huldar by v posledních minutách svého života dělal raději tisíce jiných věcí, než se tahal s těžkým trámem přes lávová pole. Ale s Gudlaugurem se o své pochyby nepodělil. Zdálo se, že se mladík do dnešního nedělního rána probral s pořádnou kocovinou: zarudlé oči, neučesané vlasy, cumlání jednoho lékořicového bonbonu Ópal za druhým. Nebyl v takovém stavu, aby při té vzácné příležitosti, kdy vůbec otevřel pusou, dokázal čelit nesouhlasu.

Huldar se otočil zase zpátky ke dvěma skalním věžím, které trčely z lávového pole a svíraly mezi sebou hlubokou průrvu, a pozoroval kolegy lámající si hlavu nad tím, jak oběšence dostanou dolů. Provaz byl uvázaný na trámu a bylo jasné, že jakýkoliv pokus o jeho uříz-

nutí skončí pádem těla, při kterém hrozilo, že se roztrhne o ostré kameny. Pochopitelně by tělo raději dostali dolů nepoškozené. Erla stála přímo pod oběšencem, gestikulovala nahoru a přitom volala na policisty, kteří vylezli na skalní útvar z druhé strany. Snažili se plnit její povely, ale jedna věc byla vydat povel, když stojíte dole na zemi, a druhá ho splnit, zatímco nejistě vrávoráte na úzkém trámu. Vypadalo to, že Erle každou chvíli dojde trpělivost a pustí se nahoru, aby jim předvedla, jak to mají udělat. Po tak nesmyslném cvičení by nakonec byla ještě podrážděnější než teď.

Trám varovně zapraštel a zasténal, když se po něm jeden policista začal plazit po bříše. Nebylo jasné, čeho tím chce dosáhnout: pokud by chtěl vytáhnout tělo nahoru a potom se i s ním bezpečně vrátit, musel by vynaložit nadlidskou sílu. Ale hlasité protesty trámu zhatily jeho plán a zahnal ho na rychlý ústup. Erla nedokázala skrýt zklamání a vztekla si vzdychla. Musel to být její nápad.

„Nebylo by lepší půjčit si od hasičů plachtu? Takovou tu, co do ní chytají lidi, když skáčou z hořícího domu? Když ji rozprostřeme dole pod tělem, nemělo by se mu nic stát.“

Huldar musel skrýt úsměv, než otočil hlavu. Hlas patřil Líně, mladé ženě z akureyrijské univerzity, která k nim přišla na stáž. Na kriminálním oddělení se ocitla jako první z mnoha studentů nového policejního oboru, a i když to nikdo z týmu nevyslovil nahlas, většina byla dost skeptická. Jejich předsudky pramenily částečně z nevysloveného strachu, co by se stalo, kdyby se každý nový rekrut oháněl čerstvým diplomem. Skončili by ostatní zase zpátky v uniformách? Šlapali by ulice mezi

davy turistů, řešili příliš hlasité večírky a rozdávali pokuty za přestupky?

Huldarovi to ale bylo úplně fuk. Pokud by ho v práci zase degradovali, mohl se vždycky vrátit k truhlářině. Kromě toho byla stážistka neustálým zdrojem zábavy, především co se týkalo jejího nadání lézt lidem na nervy.

Neustále všechny upozorňovala, že nepostupují podle předpisů, opravovala jejich terminologii nebo citovala ze skript a akademických studií. Pokaždé když se to stalo v blízkosti Erly, bylo vidět, jak pění vzteky. Při takové příležitosti, anebo když některá z Líniných ne-taktních poznámek rozhodila Gudlaugura, Huldar jen těžko skrýval pobavení.

„My teď nemáme čas půjčovat si plachtu, Líno. Ale jinak dobrý nápad.“ Huldar viděl, jak se po jeho pochvale usmála. Byla malá, sahala mu sotva po prsa, měla zrzavé vlasy a zuby jí skoro splývaly se slonovinově bledou pleť. Brzy zas nasadila vážný výraz a obrátila pozornost k akci.

Huldar podezíral Erlu, že sem Línu přivedla z nízkých pohnutek. Oficiálně se tu měla naučit něco o postupu vyšetřování na místě činu, ale Erla nepochybně tajně doufala, že mladá žena z šoku vyhodí snídani. Jenže Lína měla hroší kůži. Proklestila si cestu dopředu a tam se zastavila a studovala oběšené tělo se stejným výrazem, jako by šlo o elektrický kabel na stropě. Když konečně sklopila pohled, zamračila se a nahlas se podivila, proč Erla nerozkázala uzavřít celou oblast. Erlino hrubé odseknutí, že na to nebyl čas, Línu neumlčelo a Huldar ji nakonec musel odvést stranou a vysvětlit jí, že se o této výjimce zcela jistě musí její skripta zmiňovat: situace, ve které se v zájmu urychlení standardní postupy nedodr-

žují. Dostalo se mu za to úšklebku. Lína očividně nepovažovala dané okolnosti za dostatečně závažné, aby je opravňovaly k takovému porušení pravidel.

Nikdo jiný s ní ten názor ale nesdílel. Zbytek týmu si jasně uvědomoval, že je potřeba konat rychle. Nestávalo se každý den, aby jim volali zaměstnanci islandského prezidenta z Bessastadiru, aby ohlásili nález mrtvého těla. Normálně by vyslali dva strážníky v doprovodu forenzního technika, ale při této příležitosti se to tu přímo hemžilo policisty. V panice následující po oznámení dostal rozkaz dostavit se na místo činu téměř každý policista ve službě a několik dalších muselo přerušit volno. Nepochybně se tím měl celý proces odstranění těla urychlit, ale v praxi to dopadlo úplně obráceně. Většina policistů se poflakovala kolem, neměla do čeho píchnout a pletla se ostatním pod nohy.

Erle zazvonil telefon a Huldar sledoval, jak hovoří. Zavřela oči, mnula si čelo a přitom zřejmě poslouchala, jak jí někdo sprostě nadává. Nebylo nic překvapivého, že nadřízeným tečou nervy. V očích cizích supermocností nehodlali působit neschopně. Huldar se té představě zasmál, ale výraz mu povadl, když Erla střelila pohledem jeho směrem, ukončila hovor a zastrčila telefon do kapsy.

„Nemáme už čas! Uřízněte ten provaz!“ rozkázala mužům na lánové věži. „Jede sem kolona, v Bessastadiru budou za půl hodiny. Do té doby musíme zmizet. Tělo holt bude trochu potlučený. Tomu mrtvýmu už na tom stejně nesejde.“

Huldar viděl, jak Lína v naprosto jasném nesouhlasu otevřela pusou. Pasáž o zajištění materiálu na místě činu

pravděpodobně neobsahovala žádné zmínky o návštěvách zahraničních hodnostářů. Položil jí ruku na rameno a zašeptal do jejího bledého ucha: „Být tebou, nic neříkám. Ničemu by to neprospělo.“

Lína pevně stiskla rty. Byla sice nezkušená, ale ne blázen. Než přijeli, vyslechla si Erlino stručné seznámení se situací a pochopila okolnosti. Pohlédla přes zátoku k Bessastadiru a nespokojeně se zamračila. Huldar by se vsadil, že prezident v příštích volbách její hlas nedostane, i když s touhle událostí neměl nic společného. Prohřešil se jedině tím, že uspořádal recepci na zahájení oficiální návštěvy čínského ministra zahraničí. Lidé z ministrova bezpečnostního týmu přijeli oblast předem zkontrolovat a všimli si, že na druhé straně zátoky Lambhúsatjörn visí na skalním útvaru tělo. Zaměstnanci Bessastadiru ho neviděli, protože od brzkého rána ležel nad celou oblastí příkrov husté mlhy.

Nebylo překvapivé, že tělo rozpoutalo na ministerstvu zahraničí úplné peklo. Jeho zaměstnanci se museli potýkat s nezáviděníhodným úkolem přesvědčit čínskou ambasádu a ministrovu ochranku, aby ministr nezměnil plány. Nakonec se jim podařilo návštěvě vysvětlit, že se nejednalo o žádnou protestní akci Falun Gong, ale šlo jen o neuvěřitelně nešťastnou náhodu. Celodenní program tím pádem mohl pokračovat tak, jak bylo v plánu – pochopitelně pod podmínkou, že mrtvé tělo zmizí, než ministr dorazí na místo.

Jenže zaměstnanci ministerstva zahraničí podcenili, jak dlouho policii potrvá vše vyřešit. Než policejní náčelník předal Erle vyšetřování, letadlo čínského ministra se už chystalo na přistání v Keflavíku. Erla dostala

pokyn, že veškeré stopy po mrtvém i policejní tým musí zmizet z Álftanesu dřív, než kolem pojede kolona. Ve skutečnosti sem nebylo ze silnice vidět, jenže ze sídla v Bessastadiru ano. Prezident se za žádnou cenu nesměl ocitnout v trapné situaci, kdy by musel vysvětlovat, co na protější straně zátoky dělá dav policistů. Po dnešním fiasku bylo dost nejisté, že Island dostane nabídku na zapůjčení pandy obrovské, ale stále zbývala naděje, že by návštěva mohla vést ke zlepšení obchodních vztahů.

Huldar a Lína zaujatě pozorovali činnost svých kolegů. Muži se rozdělili do dvou skupin, jedna na každou stranou věž, a s nasazením všech sil se pokoušeli dosáhnout zahradnickými nůžkami tak daleko nad průrvu, aby přestříhli provaz. Ukázalo se, že je to neproveditelný úkol. Erla zkontrolovala čas na telefonu a potom na ně zavolala, ať trám i s provazem a tělem shodí.

Společnými silami muži dokázali zvednout trám na obou koncích a pak ho nechali spadnout.

Huldar mezitím štouchl do zamklého, pobledlého Gudlaugura a odešel s ním pro nosítka položená opodál u travnaté ovčí stezky. Vrátili se, právě když mrtvý muž dopadl na zem a jeho tělo zavalil těžký trám. Kolegové sešplhali ze skal a pomohli jim přerezat provaz a odsunout bytelné dřevo. Potom Gudlaugur s pomocí jednoho z mužů otočil tělo, ze stran přistoupili další policisté a chystali se ho zvednout na nosítka. Huldar se mezitím nenápadně vzdálil. Nijak netoužil vidět mužův mrtvolný škleb zblízka.

„Počkejte!“ Línin hlas zněl autoritativně, jako by byla zvyklá, že ji lidé poslouchají. Což bylo vzhledem k její-

mu mládí a nezkušenosti směšné. Když se Huldar do- slechl, že má přijít na jejich oddělení, letmo nahlédl do jejího životopisu, takže věděl, že má za sebou obvyklou paletu brigád: v zábavním parku v Akureyri, u pokladny v supermarketu, v továrně na zpracování ryb a v kině. Těžko říct, ve kterém z těch zaměstnání se naučila velet. Možná, když musela okřikovat návštěvníky kina, aby si vypnuli mobily, než začne film.

„Ty tady nemáš co rozkazovat.“ Erlina tvář potemněla vzteky. Mávla na skupinku postávající kolem těla a štěkla, ať ho naloží na nosítka.

„Ale –“ Lína se nenechala odradit.

„Ale co? Do prdele, copak nechápeš, co znamená rozkaz?“ Erla byla opravdu nervózní a jako obvykle se to projevilo v jejím slovníku.

Huldar střelil po Líně varovným pohledem. Nevšíma-la si ho a trvala na svém. „Copak to nevidíte? Tady, na prsou.“ Ukázala na tělo.

Několik policistů neodolalo náhlému popudu a po- dívali se, na co Lína ukazuje, i když si mohli být jistí, že tím přivolají na svou hlavu Erlin hněv. Jeden po druhém stáčeli pohled k hrudi mrtvého, ze které trčela malá ko- vová placička. Se zmatenými výrazy se skláněli stále blíž. Ale Huldar hned poznal, na co se dívá: na hlavičku hře- bíku. Asi deseticentimetrového. Pod ním zůstal útržek papíru, jako by měl muž k hrudi přibitý nějaký vzkaz.

Erle očividně došlo, co to znamená. Srdceryvně za- sténala.

Nemohla to být sebevražda. Jen málo lidí by našlo od- vahu takhle si zatlouct do těla obrovský hřebík. Téměř jistě se ocitli na místě vraždy a policie se tu chovala jako

banda amatérů. V panice, která se strhla, nikoho ani nenapadlo povolat na místo i patologa.

Poprvé od té doby, co k nim Lína nastoupila na praxi, byl její nesouhlasný výraz naprosto oprávněný.

„Ustupte.“ Erla zněla klidně, i když se tak určitě necítila. „Zakryjte ho, aby nebyl vidět z Bessastadiru. Ani dalekohledem. Zamaskujte ho trávou nebo něčím – čímkoliv, co ho dostane z dohledu.“ Zavřela oči a podrážděně si je promnula. „A potom odsud vypadneme a počkáme, až ten jejich podělanej snobskej večírek skončí.“

3. KAPITOLA

Baldur si sedl zpátky ke stolu. Táhl z něho kouř. Vylovil z krabičky cigaretu, přestože teď jednu dokouřil. Ne že by to Freyju překvapovalo. Právě ho propustili z vězení a zatím si ještě zvykal na to, že si může dělat, co se mu zlíbí – bez omezování. Bydlel dočasně ve Verndu, v domě na půli cesty, a kromě toho, že zde musel v noci přespávat a během dne plnit pracovní povinnosti, mohl se svým časem nakládat, jak se mu zachtělo. Takže nebylo divu, že začal být neposedný jako malý kluk pokaždé, když se chvíli nic nedělo.

Načechral vlásky své dceři Saze, která seděla ve vysoké židličce mezi nimi. Holčička si ho nevšímala a dál žvýkala plátek slaniny, kterou jí dal, když ohrnula nos nad kousky ovoce. Otec s dcerou vycházeli dobře, i když byli každý jiný. On byl veselý a společenský, zato Saga byla to nejvážnější dítě, s jakým se kdy Freyja setkala. On byl zábavný a nezavřel pusy, Saga byla zachmuřená a mlčenlivá a neustále se mračila. On měl rád hezké oblečení, zato Sagu musela Freyja hodně přemlouvát, když si měla obléknout něco jiného než holiny, legíny a tričko.

Ale Fanney, dívčina matka, ji uměla přesvědčit, aby si vzala holčičí šatičky a parádní botky. Čas od času Fanney dokonce dala dceři do vlasů sponku, ale jen když Saga měla na ruce palčáky. Jakmile si je sundala, sponka letěla pryč.

Baldur na dceru zamrkal a ona mu to oplatila oběma očima, protože byla moc malá, aby uměla zavřít jenom jedno oko. Pak se s potěšeným výrazem obrátil na Freyju: „Vidělas někdy roztomilejší dítě?“

Freyja ze sebe vymáčkla úsměv. Zatímco byl bratr za mřížemi, zastoupila ho a převzala jeho rodičovské povinnosti. A přestože svou neteř opravdu milovala, nikdy by ji nepopsala jako *roztomilou*. Jenže si nemohla pomoci a potěšilo ji, že je bratr ze své dcery tak nadšený, především proto, že se spolu zatím vídali tak málo. Nicméně se nezdálo, že by tím nějak utrpěla jejich schopnost vytvořit si vzájemné pouto. Prostě se to stalo tak nějak samo. Možná pomohlo, že oba byli svým způsobem trochu zvláštní.

„Páni! Zapomněl jsem ti říct velkou novinu.“ Baldur odsunul stranou jídlo, kterého se skoro nedotkl, a přitáhl si hrnek kávy. „Chtěl jsem ti to povědět už v autě.“

„Co?“ Freyja nečekala nic převratného. Baldur zatím sekal dobrotu, aby neohrozil své podmíněné propuštění.

„Sehnal jsem ti byt.“ Baldur podal Saze další plátek slaniny. Natáhla se pro něj a o ten předchozí ztratila zájem a upustila ho na zem. Vystrčila růžový jazýček a začala slaninu olizovat jako lízátko.

Freyja odložila vidličku na talíř a míchaná vajíčka, která si právě nabrala, z ní sjela dolů. „Cože?“ Vážně doufala, že si z ní bratr nedělá legraci. Věděl, kolik nocí nespala,

protože ji trápilo, že nemůže najít místo k bydlení. Zatím zůstávala v jeho bytě, ale to už dlouho nepůjde. V žádném případě s ním nehodlala bydlet, až ho pustí z domu na půli cesty. Neměla v úmyslu spát na omšelé pohovce v obývacíku, zatímco on se bude v ložnici bavit každý týden s jinou přítelkyní. A představa, že by se dělila o pohovku se svým přítelem, a Baldur by přitom byl v bytě, ji děsila ještě víc. Jenže všechny její snahy najít si jiné bydlení dosud selhaly. Dostupné byty byly buď moc drahé, nebo jejich majitelé hledali jiný druh nájemníka. Začala vážně zvažovat, že se přestěhuje na venkov, nebo dokonce do zahraničí. „Doufám, že si ze mě neutahuješ.“

„Utahovat si z tebe? Ani náhodou.“ Baldur zvedl Sažinu sklenici a přiložil ji dívce ke rtům, protože doufal, že se aspoň trochu napije pomerančového džusu, ale tvrdošjně se od něj odvracela, dokud to nevzdal.

„Jak bys mi mohl najít byt? Snažím se o to už víc než rok a bez úspěchu.“ To byl typický Baldur. Všichni se pro něho mohli přetrhnout. Když si šel prohlédnout nějakou nemovitost, mohli jste se vsadit, že s ním majitel podepíše smlouvu rovnou na místě. Ale Baldur přece neměl čas shánět byt: právě vyšel z vězení.

„Znáš Tobbiho?“

„Tobbiho?“ Jméno znělo povědomě, ale Freyja si k němu nedokázala přiřadit žádný obličej.

„Ano. Mýho kámoše Tobbiho. Vzpomínáš si na něho?“

„Matně.“ Baldur měl spousty kamarádů, jeden s horší pověstí než druhý. A nepomáhalo ani to, že nedělal rozdíly mezi kamarády a náhodnými známými. Každý, koho poznal, patřil do jedné ze dvou kategorií: buď kamarád, nebo pitomec. První skupina byla mnohem

větší, protože Baldur chápal, že ne každý kamarád se musí smát všem jeho vtipům. Pitomci byli ti, kdo mu tak či onak bránili v tom, aby si užíval života naplno. Freyja jako jeho nejbližší rodinný příslušník – čest, o níž se teď dělila se Sagou – nespádala ani do jedné ze dvou kategorií.

„No, prostě Tobbi má byt, který ti může pronajmout.“ Baldur pečlivě smetl drobečky ze stolu a potom na něj položil ruku. Vlasy měl čerstvě zastřižené a jeho nové oblečení jistě nebylo laciné. Kde na to vzal peníze, bylo pro Freyju záhadou, ale neodvážila se zeptat. Lepší nevědět.

„Mně? Proč mně?“ Její prvotní nadšení z novinky rychle vyprchávalo. Nabídka nesla veškeré známky toho, že bude problematická, protože co se problémů týkalo, byl Baldur mistr nad mistry.

„Protože jsem mu řekl, že potřebuješ bydlení. Zrovna si stěžoval, že nedokáže najít slušnýho nájemníka, a když jsem se mu o tobě zmínil, hned ho to zaujalo.“

Freyja sraštila čelo a všimla si, že Saga ji okamžitě napodobila. „Baldure, v Reykjavíku nemá nikdo problém najít slušnýho nájemníka. Stačí v okně vyvěsit cedulku velikosti poštovní známky s nápisem ‚K pronajmutí‘, a než se naděješ, bude tam stát fronta přes celý blok. Není jeho byt kilometry od centra?“

„Ne. Je v Reykjavíku. Víceméně.“

„Víceméně? Co to znamená?“

Baldur zvedl oči v sloup. „Dobře, je v Seltjarnarnes. V pěkné moderní bytovce.“

Freyja si vzdychla. Věděla, že v tom bude háček. Seltjarnarnes bylo poměrně drahé předměstí v nejzápad-

nější části Reykjavíku. „Nemůžu si dovolit vysoký nájem, Baldure. Vždyť to víš.“

„Nájem není vysokej. Je to rozumná cena.“ Částka, kterou zmínil, zněla spíš jako nájem za garáž než za byt.

„Jak je velký? Nemluvíš o zahradní boudě?“

„Ne. Bože, začínáš být hrozná pesimistka. Myslel jsem si, že budeš mít radost.“ Baldur se přestal usmívat a hrozilo, že bude mít náladu pod psa.

Freyja mu položila dlaň na hřbet ruky. Jejich dvojka vždycky držela při sobě – v dobrém i ve zlém. I kdyby jí nabízel nějaký opravdu příšerný byt, bylo by to vždycky s dobrým úmyslem. Dělal by to jen proto, že jí chtěl pomoci. „Promiň,“ omluvila se. „Prostě jsem se už spálila. A ten nájem je směšně nízký. Musí v tom být nějaký háček.“ Ten Tobbi musí Baldurovi dlužit peníze nebo nějakou službu. Vsadila by se, že kdyby tam bydlela, nebylo by to úplně košer.

Baldur se naklonil a přikryl Saze dlaněmi uši. „Tobbi jde do vězení,“ zašeptal. „Dostal rok a půl.“ Baldur spustil ruce dřív, než Freyja stihla podotknout, že Saga ani neví, co „vězení“ znamená. „Nechce to pronajmout někomu cizímu, protože si v bytě nechává nábytek a všechno vybavení. Ale bude důvěřovat každému, za koho se zaručím. Řekl jsem mu, že ses starala o můj kvartýr, takže s hlídáním už máš zkušenosti. Všichni na tom vydělaj.“

Freyju by nikdy nenapadlo popsat dobu, kterou strávila v Baldurově bytě, jako „zkušenost s hlídáním“, ale pokud si Tobbi myslí, že má správnou kvalifikaci, je to skvělé. Ve skutečnosti nabídka vůbec nezněla špatně.

V kapse kabátu přehozeného přes zádovou opěrku židle začal vyzvánět mobil. Podívala se na displej. „Za-

traceně.“ Zvedla oči k Baldurovi. „Budu muset jít. Práce.“ Když se zvedala, dodala: „Ale chtěla bych si s tvým kamarádem promluvit. Mohli bychom se na ten byt zajít podívat – co nejdřív?“

Baldur přikývl. Otevřel ústa, jako by k tomu chtěl ještě něco doplnit, ale nakonec se jen rozloučil a slíbil, že večer zavolá.

Freyja ho políbila na tvář a Sagu na temeno hlavy. Potom zaplatila účet a rychle odešla, a skoro se vznášela při pomýšlení, že má snad konečně na dosah vlastní bydlení – pokud to vyjde. Co se týkalo Baldura, bylo vždycy lepší se neunáhlit.

Freyja znovu stiskla zvonek, tentokrát dlouze a silněji. Slyšela, jak drnčí celým bytem, ale jakmile zvedla prst, rozhostilo se znovu ticho. Jediné zvuky, které zevnitř od svého příchodu zaslechla, bylo drnčení zvonku a telefonu, na které nikdo nereagoval.

„Mám to zkusit ještě jednou?“ zeptala se svého společníka, vysokého hubeného mladíka s vikingským plnovousem, zlatým kroužkem v nosní přepážce a unavenými očima. I když museli být asi stejně staří, on jako zaměstnanec reykyjavické Agentury na ochranu dětí, kde pracoval na plný úvazek, měl s podobnými případy mnohem víc zkušeností. Freyja se tomu věnovala jenom po večerech a o víkendech, kdy sloužila směny navíc ke své práci v Dětském domě, aby si našetřila na nájem, až se vrátí Baldur z vězení. Jestli se ukáže, že kamarád Tobbi není naprostý idiot a jeho byt při prohlídce obstojí, možná se směnami navíc skončí. Ale prozatím zůstávala, právě měla nedělní službu a stála na nesmyslně široké

chodbě jednoho z nových reykvavických luxusních bytových domů. I kdyby pracovala dvacet čtyři hodin denně sedm dní v týdnu, nikdy by si nemohla dovolit něco tak honosného.

„Zkus to znova. Možná to dítě spí. Nebo se bojí přijít ke dveřím.“

Freyja tedy stiskla zvonek a přidržela ho hodně dlouho. Nic se nestalo. „V takovém randálu by nikdo nedokázal spát.“

„Možná. Nikdy nevíš.“ Sociální pracovník, který se jmenoval Didrik, přistoupil ke dveřím a zaklepal na ně tak rázně, až mu klouby na ruce zrudly. Tedy, ve skutečnosti se dalo jen stěží poznat, jakou mají barvu, kvůli výraznému tetování, které se mu táhlo od rukávů až na hřbet ruky.

Nato se o kus dál na chodbě otevřely dveře a vykoukla asi čtyřicetiletá žena. Když spatřila Didrika, trochu znervózňela. Nepochybně ho považovala za exekutora nebo podobnou spodinu – rozhodně ne za zaměstnance Agentury na ochranu dětí. Freyja vedle něho působila elegantně, protože se oblékla na brunch, ze kterého musela v polovině odejít. Když začalo být jasné, že žena nepromluví jako první, Freyja řekla: „Omlouváme se za ten hluk. Poslali nás sem z radnice. Dostali jsme hlášení, že se v tomhle bytě nachází dítě, které je samo a možná v ohrožení. Nevolala jste náhodou vy?“

Volající kontaktoval krizovou linku, protože telefony na radnici se o víkendu neobsluhovaly. V podobných případech se obvykle na místo vysílala nejprve policie, ale dnes nebyl žádný policista k dispozici, proto si systém úkol postupně přehazoval, až nakonec přistál na

Didrikově stole. A tou dobou už se jakékoliv informace o tom, kdo volal, dávno vytratily.

Žena se zatvářila, jako by ji Freyja z něčeho obvinila, a zavrtěla hlavou. „Ne. Zrovna jsem přišla domů. A ničeho jsem si nevšimla.“ Obezřetně stočila pohled k velkému květináči s exotickou rostlinou, který stál na chodbě mezi nimi. Podle toho, jak se na něj dívala, by si člověk myslel, že tudy vede neviditelná hranice oddělující ji od všeho zlého, co by se mohlo stát. Žena si založila ruce na hrudi. „Jste si jistí, že máte správnou adresu?“

Freyja zaváhala a zvážila možnost, že se spletli. Co když to nebohé dítě, kterému měli pomoci, je ve vedlejším domě, nebo dokonce naproti přes ulici? Do domů jako tenhle se sociální služby nevolají často. Ne proto, že jsou jejich obyvatelé bohatí – k zanedbávání péče dochází ve všech sociálních skupinách –, ale protože obyčejně dávno nejsou ve věku, kdy by vychovávali děti.

Didrik se vzpamatoval dřív než Freyja a odpověděl dost sebejistým hlasem: „Ano, určitě jsme na správné adrese.“

Žena se zamračila. „To je zvláštní. V tom bytě žádné dítě nežije – pokud se tedy právě nenastěhovalo. Muž, který tam bydlí, je sám. Musí to být jinde. Podle mě v celém domě nemáme ani jedno dítě. Rodiny s dětmi si tyhle byty nemohou dovolit, a už vůbec ne ten, do kterého se snažíte dostat. Je nejdražší v celé čtvrti.“

„Dítě by tam mohlo být na návštěvě, nebo ho jen hlídali.“ Freyja uvažovala, že by ženě řekla, že děti se občas ztratí, ale nechtěla, aby to vyznělo, že ji poučuje. Koutkem oka viděla, že Didrik přitiskl ucho na dveře, jako by něco zaslechl. Vzápětí měla dojem, že slyší nezřetelný zvuk, jako by zazvonil budík, možná v bytě té ženy.

Ale žena se neohlédla, takže to nejspíš nebyl její bu-
dík. „Můj soused není zrovna typ, co někomu hlídá dítě.“

„Ne, možná není. Ale my musíme všechna upozorně-
ní brát vážně.“ Freyja se přinutila k neupřímnému úsmě-
vu a žena reagovala stejně mrazivým zkroucením rtů.

Didrik odlepil ucho od dveří. Byly neobvykle vysoké,
sahaly až téměř ke stropu, jako by architekt chtěl obyvate-
lům nechat otevřenou možnost pro případ, že by si místo
domácího mazlíčka přáli chovat žirafu. „Někdo tam je.“

Ženu to očividně vyvedlo z míry. Nikdy není příjemné
zjistit, že se člověk mýlí. Freyja se od ní odvrátila a to
tichounké zvonění umlklo.

Didrik znovu zazvonil a co nejsilněji zaklepal na dve-
ře. Pak se pomaloučku pohnula klika a dveře se po-
stupně pootevřely. „Zdravím,“ promluvil do mezírky. „Já
jsem Didrik a poslali nás sem z radnice. Dostali jsme
zprávu, že je tady dítě v nouzi. Mohli bychom si krátce
promluvit?“

Zevnitř nezazněla žádná odpověď. Didrik si odkašlal
a zopakoval svou prosbu, ale zase následovalo jen ticho.
Pohlédl na Freyju, pozdvihl obočí, pak ustoupil stranou
a gestem ji pobídl, ať to zkusí ona.

„Ahoj,“ pozdravila potichu. „Já jsem Freyja. Mohli bys-
te nám otevřít? Chceme se jenom ujistit, že je všechno
v pořádku. Potom zase odejdeme, když si to budete přát.“

„Já chci domů.“ Vysoký tenký hlásek, nepochybně
malého dítěte. Nepoznali, zda patří chlapci nebo dív-
ce ani kolik je dítěti let. Freyja hádala něco mezi třemi
a šesti roky.

„Pomůžeme ti vrátit se domů. Ale napřed otevři, aby-
chom na tebe viděli.“

Mezera se pomalu zvětšila a objevila se světlovlasá hlava. Zpod blondaté ofiny na Freyju vytřeštěně zíraly vyděšené oči. Patřily asi čtyřletému chlapci. Na sobě měl obnošenou zelenou bundičku, i když se nezdálo, že by uvnitř bylo chladno, a zateplené boty na suchý zip, jako by právě přišel zvenku. „Já chci domů,“ opakoval žalostným hláskem.

„Určitě. Odvedeme tě domů.“ Freyja si dávala pozor, aby neudělala žádný rychlý pohyb, a pomalu si dřepala na bobek, až měla tvář ve stejné výšce jako dítě. „Jak se jmenuješ?“

„Siggi.“

„Ahoj Siggi. Je tam s tebou někdo dospělý?“

„Ne. Jsem tady sám a chci jít domů. Tady nebydlím.“

Freyja reagovala věcně, jako by na tom, že našla samotné dítě v bytě, ve kterém nebydlí, nebylo vůbec nic divného. „A kde tedy bydlíš?“

„Na Islandu.“

Freyja se usmála. „Já také. A kde na Islandu?“

„V Reykjavíku. To je město. Má starostu.“

„To je hezké.“ Freyja ukázala na svého společníka. „Tohle je Didrik. On pro starostu pracuje. Mohl bys ty dveře pořádně otevřít, abychom si s tebou mohli uvnitř popovídat? Didrik má na ruce obrázek orla. Může ti ho ukázat, jestli budeš chtít.“ Freyja s Didrikem už řešila případ, při kterém přesvědčil malého chlapce, aby vylezl zpod postele, tím, že si vyhrnul rukáv a předvedl svoje tetování. Chlapce uchvátil především orel, který se vznášel na roztažených křídlech mezi dalšími barevnými obrázky.

Světlovlasý chlapec v zelené bundičce se zamyslel. Kousal si ret a upřeně se díval na kousek Didrikovy bo-

hatě vyzdobené ruky, který vyčuhoval z rukávu, a potom obezřetně otevřel dveře. Freya nahlédla do rozlehlého apartmá. „Kdo tu bydlí? Tvůj tatínek?“ Chlapec potřásl hlavou. „Tak přítel tvojí maminky?“ Další zamítavé potřesení. „Tak tvůj strýček?“

„Já nevím.“

„To nevádí. Nemůžeš vědět všechno.“

Freyja s Didrikem vešli dovnitř. Ženě, která zůstala venku na chodbě, neřekli ani slovo. Kvůli ní sem nedorazili.

Zařízení bytu dávalo jasně najevo, že ten, kdo tady bydlí, má peněz na rozhazování. Chodba se otevírala do ohromující obytné části spoře vybavené designovými kousky, jejichž chromování házelo odlesky, jako by ho právě vyleštili. Jedné stěně vévodil obrovský plynový krb, další zdobil jediný abstraktní obraz. Pestrobarevné čáry měly nepochybně vyjadřovat křehkost lidské existence nebo nějakou podobně hlubokou myšlenku, ale pokud ano, Freyju to naprosto mýjelo. Některé kusy nábytku připomínaly spíš umělecká díla než objekty běžného užívání. Freyja ještě nikdy nevkročila do tak exkluzivního bytu.

Okna na protější straně místnosti zářila, jako by byla čerstvě umytá, přestože se byt nacházel až v jedenáctém patře. A celou sousední přilehlou stěnu tvořila francouzská okna, která vedla na prostornou terasu s výhledem na zátoku Faxafloí. Freyja došla až k nim a podívala se ven. Na terase stál vkusný venkovní stůl a křesla. Zřejmě se využívala jenom v létě – pokud vůbec. V přímořských zemích doprovází dobrý výhled až příliš často skučící vichr.

Kamkoliv Freyja pohlédla, pokaždé ji zarazilo to samé: byt působil dojmem, že v něm nikdo nebydlí. Ni-

kde nenašla obvyklé známky toho, že se byt používá: na komodě u dveří se nehromadila pošta, na stolech nestály napůl vypité sklenice, na pohovce neležely otevřené noviny ani knihy, na podlaze se neválely ponožky.

Zatímco Freyja prohlížela byt, Didrik seděl na bobku u chlapečka a povídal si s ním o obrázcích na své ruce. Naznačila mu, že jde zkontrolovat, jestli tady opravdu nikdo další není. Didrik přikývl a pobídl zvědavé dítě, aby si nejistým prstem osahalo tetování.

Freyja pokračovala v prohlídce otevřenou kuchyní sousedící s obývací částí. Vypadalo to stejně: ani stopy po tom, že by tu někdo přebýval, až na balíček na kuchyňském stole, zabalený v pestrobarevném papíru. Freyja k němu přistoupila a podívala se na jmenovku. „Pro Hallberu – od Helgiho.“ Písmo bylo ženské. Pomalu se otáčela a rozhlížela po kuchyni.

Povrchy nábytku byly čisté a lesklé, prázdný nerezový dřez se třpytil a neměl na sobě jediný škrábanec a věci, které stály vystavené na očích, byly zřejmě přesně na svých místech. Stěně kuchyňské linky kralovaly tři trouby, které zřejmě nikdy nikdo nepoužil, a vestavěný kávovar, který vypadal, jako by ho právě vybalili. Ten, kdo tady bydlel, musel zaměstnávat celou armádu uklízečů, zatímco Freyja si mohla dovolit jednu paní, která k ní chodila jen na pár hodin týdně. Freyja se zarazila těsně předtím, než začala otevírat lednici a skříně. Nikdo se v nich schovávat nemohl a ona měla jen zjistit, jestli v bytě není někdo další, a ne ukojit svou zvědavost.

Pokračovala chodbou k hlavní ložnici, průchozí šatně, koupelně a k pracovnímu koutu. A potom k ještě jedné ložnici s vlastní koupelnou. Pokaždé když otevřela

dveře, odhalila další dokonale uklizenou místnost. Freyju zaujala především šatna, protože prokazatelně potvrdila, že tady žije jenom muž – pravděpodobně Helgi, který koupil dárek Hallbeře. Hallbera, ať to byl kdokoli, tady určitě nebydlela, protože Freyja nezahlédla jediný kousek dámského oblečení. Na jedné straně místnosti visely v řadách stejné značkové obleky a naškrobené a vyžehlené košile pro všechny myslitelné příležitosti a pod nimi stál bezpočet elegantních kožených bot ve stejných odstínech hnědé. Druhá strana patřila oblečení pro volný čas: v policích se vršily úhledně vyrovnané komínky džínů, triček, svetrů a pod nimi tenisky a mokašiny. Neodolala a nakoukla do masivního nábytkového ostrůvku uprostřed místnosti, který sloužil jako odkládací stůl a prádelník současně. Nepřekvapilo ji, že zásuvky obsahují sbírku srolovaných hedvábných kravat, kožených pásků, barevných ponožek a dalších doplňků. Viděla dost filmů, ve kterých vystupovali bohatí svobodní muži, aby věděla, co má očekávat. Jediný rozdíl mezi touto místností a těmi z filmů spočíval v tom, že tady za oblečením neobjevila jedinou skrytou přihrádku s hromadou falešných pasů, štočky dolarů a stěnu ověšenou střelnými zbraněmi.

Kamkoliv pohlédla, vše se jen lesklo a zářilo, ale Freyje přesto připadal byt depresivně bezduchý a neosobní. Dokonce i stůl v pracovním koutě byl prázdný, až na monitor, bezdrátovou klávesnici a myš. Nikde ani zrnko prachu. A jediný znak něčí přítomnosti našla až v hlavní ložnici. Postel byla ustlaná, ale na straně blíž ke dveřím byl dolík vytlačený malým tělem, zřejmě chlapcovým. Vedle na nočním stolku stál starodávňý budík a napůl